

Deklaracja Terezińska, 30 czerwca 2009 r.

Na zaproszenie Premiera Republiki Czeskiej, my, przedstawiciele 46 państw wymienionych niżej spotkaliśmy się dzisiaj, 30 czerwca 2009 r. w Terezynie, gdzie w czasie II wojny światowej zmarły lub zostały wysłane do obozów śmierci tysiące europejskich Żydów i innych ofiar prześladowań nazistowskich. Uczestniczyliśmy w Praskiej Konferencji "Mienie okresu Holocaustu" zorganizowanej przez Republikę Czeską i jej partnerów w Pradze i Terezynie w dniach od 26 do 30 czerwca 2009 r., dyskutowaliśmy wspólnie z ekspertami i przedstawicielami organizacji pozarządowych (NGO) o ważnych zagadnieniach, takich jak: pomoc społeczna dla osób, które przeżyły Holocaust (Shoah) i innych ofiar nazistowskich prześladowań, nieruchomości, żydowskie cmentarze i miejsca pochówku, skonfiskowane i zrabowane przez nazistów dzieła sztuki, judaika i żydowski majątek kulturalny, materiały archiwalne oraz edukacja, miejsca pamiętek i upamiętnień. Łączymy się potwierdzając niniejszą

Deklarację Terezińską w sprawie mienia okresu Holocaustu i związanych z tym zagadnień

- Świadomi, że osoby, które przeżyły Holocaust (Shoah) oraz inne ofiary prześladowań nazistowskich osiągnęły zaawansowany wiek, i że nakazem jest poszanowanie ich godności osobistej i zajęcie się ich potrzebami bytowymi jako zagadnieniem o najwyższym stopniu pilności,
- Pamiętając o potrzebie uświęcenia – dla dobra przyszłych pokoleń i wiecznej pamięci – niepowtarzalnej historii i dziedzictwa Holocaustu (Shoah), który doprowadził do eksterminacji trzech czwartych europejskiego Żydostwa, w tym o jego planowym charakterze, jak również innych zbrodniach nazistów,
- Pamiętając o konkretnych osiągnięciach Londyńskiej Konferencji w sprawie nazistowskiego złota z 1997 r. oraz Waszyngtońskiej Konferencji z 1998 r. na temat mienia okresu Holocaustu, która podjęła podstawowe zagadnienia dotyczące restytucji i pomyślnie ustanowiła warunki dla znaczących postępów poczynionych w następnej dekadzie, jak również pamiętając o Deklaracji Sztokholmskiej z 2000 r., i Konferencji Wileńskiej na temat dóbr kulturalnych zagrabionych w okresie Holocaustu z 2000 r.,
- Uznając, że pomimo tych osiągnięć wciąż pozostają istotne zagadnienia, które należy podjąć, ponieważ tylko część skonfiskowanego majątku została odzyskana lub zrekompensowana,
- Uwzględniając rozważania Grup Roboczych oraz Specjalnej Sesji – dotyczących pomocy społecznej dla osób, które przeżyły Holocaust – podczas których dokonywano przeglądów i poruszano zagadnienia zabezpieczenia społecznego osób, które przeżyły Holocaust i innych ofiar nazistowskich prześladowań, nieruchomości, dzieł sztuki skonfiskowanych przez nazistów, judaików i żydowskiego majątku kulturalnego, edukacji na temat Holocaustu, upamiętniania i badań, które

można znaleźć w sieci na stronach Konferencji Praskiej i które będą opublikowane w dokumentach Konferencji,

– Mając na uwadze niewiążący prawnie charakter niniejszej Deklaracji i jej moralną odpowiedzialność, i z zastrzeżeniem postanowień obowiązującego prawa międzynarodowego i zobowiązań,

1. Uznając, że osoby, które przeżyły Holokaust (Shoah) i inne ofiary nazistowskiego reżimu i jego kolaborantów, przeszły bezprecedensową fizyczną i emocjonalną traumę podczas swojej ciężkiej próby, Państwa Uczestniczące biorą pod uwagę specjalne społeczne i medyczne potrzeby wszystkich, którzy przeżyli, mocno popierają zarówno publiczne, jak i prywatne starania w swoich krajach mające na celu umożliwienie im życia w godności przy niezbędnej podstawowej opiece, jakiej ona wymaga.

2. Uznając ważność restytucji nieruchomości wspólnotowych i prywatnych, które należały do ofiar Holokaustu (Shoah) i innych ofiar nazistowskich prześladowań, Państwa Uczestniczące wzywają do podjęcia wszelkich starań mających na celu naprawienie konsekwencji bezprawnych przejęć majątków, takich jak konfiskaty, wymuszone sprzedaże i sprzedaże pod przymusem, które stanowiły element prześladowań tych niewinnych ludzi i grup, z których olbrzymia większość zmarła nie pozostawiając spadkobierców.

3. Uznając postęp, jaki został osiągnięty w badaniach, identyfikacji i restytucji dóbr kultury przez instytucje państwowe i organizacje pozarządowe w niektórych państwach od czasu Waszyngtońskiej Konferencji w sprawie mienia okresu Holokaustu (1998) i poparcia Waszyngtońskiej Konferencji w sprawie dzieł sztuki skonfiskowanych przez nazistów, Państwa Uczestniczące potwierdzają istnienie pilnej potrzeby wzmocnienia i podtrzymania tych starań w celu zapewnienia sprawiedliwych i rzetelnych rozwiązań dotyczących dóbr kultury, w tym judaików, które zostały zagrabione lub przemieszczone w trakcie lub w rezultacie Holokaustu (Shoah).

4. Biorąc pod uwagę podstawową rolę narodowych rządów, organizacji osób, które przeżyły oraz innych wyspecjalizowanych organizacji pozarządowych (NGO), Państwa Uczestniczące wzywają do spójnego i skuteczniejszego podejścia do tych problemów przez państwa i wspólnotę międzynarodową w celu zapewnienia możliwie najpełniejszego dostępu do odnośnych archiwów, z poszanowaniem krajowego ustawodawstwa. Zachęcamy również państwa i wspólnotę międzynarodową do ustanowienia i wspierania badań i programów edukacyjnych o Holokauście (Shoah) i innych nazistowskich zbrodniach, do urządzania ceremonii upamiętniających i czczących wydarzenia, jak również do zachowania pomników w byłych obozach koncentracyjnych, na cmentarzach i masowych grobach oraz w innych miejscach pamięci.

5. Uznając, że następuje wzrost antysemityzmu i zaprzeczania istnienia Holokaustu (Shoah), Państwa Uczestniczące wzywają wspólnotę międzynarodową do wzmocnienia monitorowania i reagowania na takie incydenty oraz wypracowania środków zwalczania antysemityzmu.

Pomoc społeczna dla osób, które przeżyły Holokaust (Shoah) i innych ofiar prześladowań nazistowskich

– Uznając, że osoby, które przeżyły Holokaust (Shoah) i inne ofiary nazistowskich prześladowań, łącznie z tymi, którzy doświadczyli horroru Holokaustu (Shoah) jako małe i bezbronne dzieci, wycierpiały w trakcie swojego męczeństwa bezprecedensową fizyczną i emocjonalną traumę,

– Mając świadomość, naukowego udokumentowania faktu, że te doświadczenia często powodują zwiększony uszczerbek na zdrowiu, zwłaszcza w zaawansowanym wieku, traktujemy priorytetowo zajmowanie się potrzebami bytowymi w czasie życia tych osób. Nie można zaakceptować sytuacji, w której ci co tyle wycierpieli we wcześniejszym okresie swojego życia, żyją w biedzie pod jego koniec,

1. Uwzględniamy fakt, że osoby, które przeżyły Holokaust (Shoah) i inne ofiary nazistowskich prześladowań osiągnęły dzisiaj zaawansowany wiek i mają specjalne potrzeby zdrowotne i medyczne, i dlatego wspieramy, jako szczególnie priorytetowe, wysiłki zmierzające do zajęcia się w odpowiednich państwach potrzebami socjalnymi najbardziej bezradnych, zaawansowanych wiekiem ofiar nazistowskich prześladowań – takimi, jak: opanowanie głodu, opieka medyczna i opieka domowa zgodnie z potrzebami, jak również uruchomienie środków, które będą zachęcać do kontaktów międzypokoleniowych i pokonywania ich społecznej izolacji. Takie kroki umożliwią tym osobom życie w godności przez kolejne lata. Mocno zachęcamy do współpracy w tych sprawach.

2. Ponadto, zauważamy, że wiele państw zastosowało różne twórcze mechanizmy pomocy będącym w potrzebie ofiarom Holokaustu (Shoah) i innym ofiarom nazistowskich prześladowań, w tym specjalne renty; zasiłki socjalne na rzecz osób spoza kraju; fundusze specjalne; oraz wykorzystanie mienia w postaci majątku, który nie ma dziedziców. Zachęcamy państwa do rozważenia tych i innych alternatywnych działań krajowych, a poza tym zachęcamy do szukania sposobów na rozwiązanie potrzeb osób, które przeżyły Holokaust.

Nieruchomości

Wiedząc, że ochrona praw własności jest zasadniczym komponentem demokratycznego społeczeństwa i zasadą prawa; Potwierdzając niewymierne szkody poniesione przez osoby i wspólnoty żydowskie w wyniku nielegalnych przejęć majątku w czasie Holokaustu (Shoah); Uznając ważność restytucji lub zrekompensowania konfiskat związanych z Holokaustem dokonanych w dobie Holokaustu w latach 1933-45 i w jego bezpośredniej konsekwencji; Wiedząc o ważności odzyskiwania nieruchomości wspólnotowego i religijnego w ramach ożywiania i wzmacniania żydowskiego życia, zapewnienia mu przyszłości, wspierania potrzeb bytowych ofiar Holokaustu (Shoah), które przeżyły, jak również wspierania zachowania żydowskiego dziedzictwa kulturowego,

1. Wzywamy, by tam, gdzie nie zostało to skutecznie osiągnięte, zostały podjęte wszelkie możliwe starania na rzecz restytucji byłego żydowskiego wspólnotowego i religijnego majątku w drodze albo restytucji in rem albo rekompensaty, tak jak to będzie właściwe; i

2. Uważamy, że ważne jest, tam gdzie nie zostało to jeszcze skutecznie osiągnięte, zajęcie się prywatnymi roszczeniami ofiar Holokaustu (Shoah) dotyczącymi nieruchomości byłych właścicieli, spadkobierców lub ich następców, w drodze albo restytucji in rem albo rekompensaty, tak jak to będzie właściwe, w sprawiedliwy, wszechstronny i niedyskryminacyjny sposób, zgodny z prawem krajowym i odpowiednimi regulacjami, jak również umowami międzynarodowymi. Proces takiej restytucji lub rekompensaty powinien być szybki, prosty, dostępny, transparentny i ani uciążliwy ani kosztowny dla osoby występującej z roszczeniem; oraz zauważamy inną pozytywną legislację w tej dziedzinie.

3. Wiemy, że w niektórych państwach majątek, dla którego nie ma spadkobierców mógłby służyć jako podstawa do spełnienia potrzeb materialnych znajdujących się w potrzebie ofiar Holocaustu (Shoah) i zapewnienia ciągłej edukacji o Holokauście (Shoah), jego przyczynach i konsekwencjach.

4. Zalecamy, by tam, gdzie nie zostało to zrobione, państwa uczestniczące w Konferencji Praskiej rozważyły wdrożenie narodowych programów, które zajmowałyby się nieruchomościami skonfiskowanymi przez nazistów, faszystów i ich kolaborantów. Jeżeli i gdy zostanie ustanowiony przez Rząd Czeski Europejski Instytut Dziedzictwa Shoah w Terezynie, ułatwi on podejmowanie międzyrządowych starań na rzecz wypracowania niewiążących wytycznych i najlepszych praktyk w dziedzinie restytucji i rekompensowania bezprawnie przejętych nieruchomości, które powinny być wydane przed pierwszą rocznicą Konferencji Praskiej, a najpóźniej 30 czerwca 2010 r., z należyтым uwzględnieniem odnośnych ustaw i regulacji krajowych, jak również umów międzynarodowych, a także innej pozytywnej legislacji w tym obszarze.

Cmentarze żydowskie i miejsca pochówku

Uznając, że masowa Zagłada popełniona w czasie Holokaustu (Shoah) zakończyła wielowiekowe życie społeczności żydowskiej, obejmując eksterminację tysięcy żydowskich wspólnot w dużej części Europy, pozostawiając bez opieki groby i cmentarze całych pokoleń żydowskich rodzin i wspólnot, i mając świadomość, że ludobójstwo narodu żydowskiego pozostawiło szczątki setek tysięcy zamordowanych żydowskich ofiar w nieoznaczonych masowych grobach rozrzuconych w całej środkowo-wschodniej Europie,

Wzywamy władze rządowe i miejskie, jak również społeczeństwa obywatelskie i kompetentne instytucje do zapewnienia, by te masowe groby zostały zidentyfikowane i były chronione i by cmentarze żydowskie zostały wydzielone, zachowane i chronione przed profanacją, a tam, gdzie dopuszcza to narodowe ustawodawstwo, zostały uznane za pomniki narodowe.

Dzieła sztuki skonfiskowane i zagrabione przez nazistów

Uznając, że dzieła sztuki i majątek kulturalny ofiar Holokaustu (Shoah) i innych ofiar nazistowskich prześladowań został skonfiskowany, obłożony sekwestrem i zagrabiony przez nazistów, faszystów i ich kolaborantów różnymi sposobami, takimi

jak kradzież, wymuszenie i konfiskata, pod pretekstem zrzeczenia się, jak również sprzedaży wymuszonej i sprzedaży pod naciskiem w czasach Holokaustu w latach 1933-45, i w bezpośredniej jego konsekwencji, i przywołując zasady dotyczące dzieł sztuki skonfiskowanych przez nazistów ustalone na Konferencji Waszyngtońskiej w roku 1998, które wymieniły zestaw dobrowolnych zobowiązań ze strony rządów, które opierały się na moralnej zasadzie, że dobra kultury skonfiskowane przez nazistów u ofiar Holokaustu (Shoah) powinny być zwrócone im lub ich spadkobiercom, z poszanowaniem krajowych ustaw i regulacji, jak również zobowiązań międzynarodowych, w celu osiągnięcia sprawiedliwych i rzetelnych rozwiązań,

1. Potwierdzamy nasze poparcie dla Waszyngtońskiej Konferencji w sprawie dzieł sztuki skonfiskowanych przez nazistów i zachęcamy wszystkie strony, instytucje publiczne i prywatne oraz osoby prywatne, by również te zasady stosowały,

2. W szczególności uznając, że restytucji nie można dokonać bez wiedzy o potencjalnie zagrabionych dziełach sztuki i dobrach kultury, podkreślamy, jak ważne jest dla wszystkich zainteresowanych stron kontynuowanie i wspieranie zintensyfikowanych, systematycznych badań proveniencji, z poszanowaniem ustawodawstwa, zarówno w publicznych, jak i prywatnych archiwach, a tam, gdzie to ma znaczenie, udostępnianie wyników tych badań, wraz z ich stałymi aktualizacjami, w internecie, z poszanowaniem zasad prywatności. Tam, gdzie tego jeszcze nie zrobiono, zalecamy również ustanowienie mechanizmów pomocy osobom przedstawiającym roszczenia i innym osobom w ich staraniach,

3. Pamiętając o Zasadach Konferencji Waszyngtońskiej w sprawie dzieł sztuki skonfiskowanych przez nazistów i biorąc pod uwagę doświadczenie zdobyte od czasu Konferencji Waszyngtońskiej, wzywamy wszystkie zainteresowane strony, aby zapewniły, by ich systemy prawne albo alternatywne procesy, uwzględniając różne tradycje lokalne, ułatwiały sprawiedliwe i rzetelne rozwiązania w odniesieniu do dzieł sztuki skonfiskowanych lub zagrabionych przez nazistów, i zapewniały niezwłoczne załatwianie roszczeń o zwrot takich dzieł sztuki w oparciu o fakty i zawartość merytoryczną roszczeń i wszystkich dokumentów przedstawionych przez wszystkie strony. Rządy powinny rozważyć wszystkie odnośne zagadnienia przy stosowaniu różnych przepisów prawnych, które mogą przeszkodzić restytucji dzieł sztuki i dóbr kultury, w celu osiągnięcia sprawiedliwych i rzetelnych rozwiązań, jak również alternatywne rozwiązania sporów, jeżeli prawo na to pozwala.

Judaika i żydowskie dobra kultury

Uznając, że rezultatem Holokaustu (Shoah) była również masowa grabież judaików i dóbr żydowskiej kultury, w tym świętych rękopisów, przedmiotów ceremonialnych, wyposażenia synagog, jak również bibliotek, manuskryptów, archiwów i akt wspólnot żydowskich, i

Świadomi, że morderstwo sześciu milionów Żydów, w tym całych wspólnot, w czasie Holokaustu (Shoah) oznaczało, że duża część tej historycznej spuścizny nie mogła być po II wojnie światowej odzyskana, i

Uznając pilną potrzebę określenia sposobów osiągnięcia sprawiedliwego i rzetelnego rozwiązania problemu judaików i żydowskiego majątku kulturalnego, w wypadku którego nie można zidentyfikować pierwotnych żydowskich właścicieli lub ich spadkobierców, osób prywatnych lub prawnych, potwierdzając jednocześnie, że nie istnieje jeden uniwersalny model,

1. Zachęcamy do podejmowania i popieramy starania na rzecz identyfikacji i skatalogowania tych pozycji, które można znaleźć w archiwach, bibliotekach, muzeach i innych rządowych i pozarządowych repozytoriach, zwrotu ich do ich pierwotnych prawowitych właścicieli i innych odpowiednich osób lub instytucji zgodnie z prawem krajowym, i rozważenia dobrowolnej międzynarodowej rejestracji rękopisów Tory i innych judaików tam, gdzie to właściwe, i

2. Zachęcamy do podejmowania kroków, które zapewnią ich ochronę, spowodują udostępnienie odpowiednich materiałów uczonym, a tam gdzie właściwe i możliwe w sensie konserwacji, odzyskają święte rękopisy i ceremonialne przedmioty będące aktualnie w rękach rządowych dla użytku w synagogach, tam gdzie jest to potrzebne, i ułatwią obieg i ekspozycję tych judaików w skali międzynarodowej na bazie adekwatnych i uzgodnionych rozwiązań.

Materiały archiwalne

Podczas, gdy dostęp do dokumentów archiwalnych zarówno dla osób zgłaszających roszczenia, jak i badaczy stanowi zasadniczy bodziec dla rozwiązania kwestii własności mienia pochodzącego z czasów Holokaustu i dla zaawansowania edukacji i badań w dziedzinie Holokaustu (Shoah) i innych zbrodni nazistów,

Potwierdzając w szczególności, że badacze i społeczeństwo mają dostęp do coraz większej ilości archiwów, czego dowodem jest zawarta Umowa w sprawie archiwów Międzynarodowego Biura Poszukiwań (International Tracing Service (ITS)) w Bad Arolsen, Niemcy,

Wyrażając zadowolenie z powrotu archiwów do państw, z których terytoriów zostały one wywiezione w czasie lub w bezpośredniej konsekwencji Holokaustu (Shoah),

Zachęcamy rządy i inne organy, które utrzymują lub nadzorują odnośne archiwa, aby udostępniły je w najszerszym możliwym zakresie społeczeństwu i badaczom zgodnie z wytycznymi Międzynarodowej Rady ds. Archiwów, z poszanowaniem ustawodawstwa krajowego, w tym przepisów o ochronie danych osobowych, biorąc jednocześnie pod uwagę specjalne okoliczności stworzone przez czasy Holokaustu oraz potrzeby osób, które przeżyły Holokaust oraz ich rodzin, zwłaszcza w przypadkach dotyczących dokumentów, które mają swoje źródło w nazistowskich zarządzeniach i ustawach.

Miejsca edukacji, pamiątek, badań i upamiętnień

Potwierdzając ważność edukacji i upamiętnienia Holokaustu (Shoah) i innych zbrodni nazistowskich, jako wiecznej lekcji dla całej ludzkości,

Uznając prymat Deklaracji Sztokholmskiej w sprawie Edukacji, Upamiętnienia i Badań Holokaustu ze stycznia 2000 r.,

Uznając, że Powszechna Deklaracja Praw Człowieka została uchwalona w znacznej części z powodu okropnych zbrodni, które miały miejsce w czasie Holokaustu, i dalej uznając Konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie Zapobiegania i Karania za Zbrodnie Ludobójstwa,

Pamiętając działania Narodów Zjednoczonych i innych ciał międzynarodowych i krajowych na rzecz ustanowienia corocznego dnia pamięci o Holokauście,

Oddając honory Grupie Roboczej ds. Międzynarodowej Współpracy w Dziedzinie Edukacji, Pamięci i Badań nad Holocaustem (ITF) z okazji dziesiątej rocznicy jej istnienia, i zachęcając państwa uczestniczące w Praskiej Konferencji do ścisłej współpracy z Grupą Roboczą, i

Odrzucając wszelkie zaprzeczenia na temat Holokaustu (Shoah) i zwalczając jego trywializację i pomniejszanie, a jednocześnie zachęcając liderów opinii publicznej do sprzeciwienia się takim zaprzeczeniom, trywializacji lub pomniejszaniu,

1. Mocno zachęcamy wszystkie państwa do popierania lub ustanowienia regularnych, corocznych ceremonii dotyczących wspomnień i upamiętnienia oraz do zachowywania pomników i innych miejsc pamięci i męczeństwa. Uważamy za rzecz ważną włączenie wszystkich osób i wszystkich narodów, które były ofiarami nazistowskiego reżimu w godne upamiętnienie ich losów,

2. Zachęcamy, traktując to jako priorytet, wszystkie państwa do włączenia edukacji na temat Holokaustu (Shoah) i innych zbrodni nazistowskich do programu nauki w ich systemach publicznej edukacji i zapewnienia finansowania szkolenia nauczycieli i wypracowania lub dostarczenia środków i materiałów wymaganych dla takiej edukacji,

3. Wierząc mocno, że międzynarodowe przepisy o prawach ludzkich odzwierciedlają ważne lekcje wyniesione z historii, i że rozumienie praw ludzkich ma zasadnicze znaczenie w przeciwstawianiu się i zapobieganiu wszelkim formom dyskryminacji rasowej, religijnej i etnicznej, w tym antysemityzmowi i nastrojom antyromskim, dzisiaj jesteśmy zaangażowani we włączenie edukacji na temat praw ludzkich do programów naszych systemów edukacyjnych. Państwa mogą rozważyć wykorzystanie wielu dodatkowych środków wsparcia takiej edukacji, w tym wykorzystania, tam gdzie to właściwe, majątków, które nie mają spadkobierców.

4. Ponieważ nadchodzi czas, w którym naocznych świadków Holokaustu (Shoah) nie będzie już wśród nas i gdy miejsca byłych nazistowskich obozów koncentracyjnych i eksterminacyjnych będą najważniejszym i niezaprzeczalnym dowodem tragedii Holokaustu (Shoah), znaczenie i integralność tych miejsc, wraz z ich ruchomymi i nieruchomymi pozostałościami, będą stanowiły fundamentalną wartość w odniesieniu do wszystkich działań dotyczących tych miejsc, i staną się szczególnie ważne dla naszej cywilizacji, a w tym, zwłaszcza edukacja przyszłych pokoleń. Dlatego

apelujemy o szerokie poparcie działań konserwacyjnych w celu zachowania tych pozostałości jako świadectwa zbrodni tam popełnionych oraz pamięci i ostrzeżenia dla następnych pokoleń i tam gdzie to możliwe, rozważenie uznania ich w ustawodawstwach krajowych za pomniki.

Przyszłe działania

Mając na uwadze te cele z radością witamy i jesteśmy wdzięczni Rządowi Czeskiemu za inicjatywę ustanowienia Europejskiego Instytutu Dziedzictwa Shoah w Terezynie (Instytut Tereziński), który będzie kontynuował prace Konferencji Praskiej i Deklaracji Terezińskiej. Instytut będzie funkcjonował jako dobrowolne forum dla krajów, organizacji reprezentujących osoby, które przeżyły Holokaust (Shoah) i inne ofiary nazistów, oraz dla organizacji pozarządowych (NGO) w celu zwiększenia świadomości o Holokauście (Shoah) i promowania wydarzeń w dziedzinach objętych Konferencją i niniejszą Deklaracją, i dla rozwijania i dzielenia się najlepszymi praktykami i wytycznymi w tych dziedzinach, tak jak to wskazano w rozdziale p.t. Nieruchomości. Będzie on działał w sieci innych krajowych, europejskich i międzynarodowych instytucji, zapewniając uniknięcie dublowania prac, na przykład działań Grupy Roboczej ds. Międzynarodowej Współpracy w Dziedzinie Edukacji, Pamięci i Badań nad Holocaustem (ITF).

W ślad za przebiegiem Konferencji i Deklaracją Terezińską, Komisja Europejska oraz Prezydencja Czeska uznały znaczenie Instytutu jako jednego z Instrumentów w walce z rasizmem, ksenofobią i antysemityzmem w Europie i reszcie świata, i wezwały inne kraje i instytucje do wspierania i współpracy z tym Instytutem.

Dla ułatwienia rozpowszechniania informacji, Instytut będzie publikował regularne raporty na temat działań związanych z Deklaracją Terezińską. Instytut opracuje strony internetowe dla ułatwienia wymiany informacji, zwłaszcza w dziedzinie pochodzenia dzieł sztuki, nieruchomości, potrzeb bytowych osób, które przeżyły Holokaust, judaików i edukacji na temat Holokaustu. Pełniąc rolę usługową na rzecz wszystkich użytkowników, Instytut będzie utrzymywał i wysyłał wykazy stron internetowych Państw Uczestniczących, organizacji reprezentujących osoby, które przeżyły Holokaust (Shoah) i inne ofiary nazistów oraz sponsorujących organizacji pozarządowych, jak również stronę zawierającą spis adresów internetowych dotyczących treści związanych z Holocaustem.

Wzywamy Państwa Uczestniczące w Konferencji Praskiej do promowania i rozpowszechniania zasad Deklaracji Terezińskiej i zachęcamy te państwa, które są członkami różnych gremiów, organizacji i innych podmiotów, które podejmują zagadnienia edukacyjne, kulturalne i społeczne na całym świecie, do udzielania pomocy w rozpowszechnianiu informacji o uchwałach i zasadach dotyczących obszarów objętych Deklaracją Terezińską.

Bardziej wyczerpujący opis koncepcji Rządu Czeskiego dla Instytutu Terezińskiego oraz Wspólna Deklaracja Komisji Europejskiej i Czeskiej Prezydencji UE znajdują się na stronie internetowej Konferencji Praskiej i zostaną opublikowane w dokumentach Konferencji.

Lista Państw, które podpisały Deklarację Terezińską

1. Albania
2. Argentyna
3. Australia
4. Austria
5. Białoruś
6. Belgia
7. Bośnia i Hercegowina
8. Brazylia
9. Bułgaria
10. Kanada
11. Chorwacja
12. Cypr
13. Republika Czeska
14. Dania
15. Estonia
16. Finlandia
17. Francja
18. FYROM
19. Niemcy
20. Grecja
21. Węgry
22. Irlandia
23. Izrael
24. Włochy
25. Łotwa
26. Litwa
27. Luksemburg
28. Malta
29. Mołdawia
30. Czarnogóra
31. Holandia
32. Norwegia
33. Polska
34. Portugalia
35. Rumunia
36. Rosja
37. Słowacja
38. Słowenia
39. Hiszpania
40. Szwecja
41. Szwajcaria
42. Turcja
43. Ukraina
44. Zjednoczone Królestwo
45. Stany Zjednoczone
46. Urugwaj
- Stolica Apostolska (*obserwator*)
- Serbia (*obserwator*)

(tłumaczenie robocze – Narodowy Instytut Muzealnictwa i Ochrony Zbiorów, październik 2012)